

tragtes som høist sandsynligt, at en almindelig Revision af Lønningslovene vil finde Sted til næste Aar. Jeg vil derfor understøtte den Opfordring, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds har stillet, om ikke at stemme for Endringsforslaget under Nr. 3. Jeg kunde være mere tilbøjelig til helt at udstemme hele det Stykke, hvorom der her er Tale, nemlig første Punktum af 3die Stykke i § 3. Derom foreligger der imidlertid ikke Endringsforslag, men noget Lignende vilde jeg for mit Bedkommende kunne være tilbøjelig til at slutte mig til ved Endringsforslag til 3die Behandling.

Minestad: Naar den ærede Ordfører gjorde gjældende, at det havde viist sig umuligt fra nogen af de hidtilværende Regjeringer at opnaa nogen Forandring i Pensionslovens Bestemmelser i den Retning, hvori det ønskedes navnlig af Flertallet her i Salen, saa vil jeg dog, skjøndt jeg i det Hele taget selsølgelig indrømmer, at det ikke er lykkedes at komme til nogen Overenskomst mellem de tidligere Regjeringer og Flertallet i denne Forsamling angaaende en Forandring af Pensionsloven, tillade mig at fremhæve, at Ordføreren's Uttringer forsaavidt dog ikke vare fuldstændig korrekte, som der idetmindste fra een af de tidligere Ministre, nemlig Jønger, blev gaaet ind paa en af de Fordringer, som fra Flertallets Side her blev gjort gjældende, nemlig den, at Enkæmpningen skulde bortfalde som egentlig Pension, saaledes at Enkerne ikke skulde have Krav paa Pension, men kun en Udbyg til Understøttelse. Jeg anfører imidlertid kun dette for at fremhæve, at der dog ikke har været nogen absolut Modstand mod enhverformelt Fordring herfra; men ganske rigtigt er det, at nogen Overenskomst ikke er opnaaet. Men jeg kan ikke negte, at jeg meget vilde beklage, om denne Omstændighed skulde føre til, at man ganske absolut stillede sig paa det Standpunkt, baade at ville ved Revisionen til det Yderste indskrænke de allerede pensionsberettigede Embedsmænds Tal og navnlig ufravigelig modsætte sig, at Nogen, der ikke hidtil var pensionsberettiget, fik Pension. Jeg erkjender jo fuldkommen, at det efter hele den Udvikling, som denne Sag har taget, og efter den Stemning, der har gjort sig gjældende i hele Lovgivningsmagten, navnlig her i dette Thing og hos det Flertal, maa stille sig som det ganske vist regelmæssige, som det, man opstiller som Regel, om man end undtagelsesvis vil fravige det, at der ikke gives Pensionsret til Funktionærer, som ikke tidligere have haft den. Men det forekommer mig dog ikke, at denne Regel bør være saaledes ufravigelig, at selv om man erkjender, at man har for sig Klasser af Funktionærer, som i en fortrinlig Grad egne sig til og fortjene at være pensionsberettigede, man da blot af Hensyn til dette Punkt skulde negte at gaa ind paa at give dem Pension. Det er denne Betragtning,

som jeg allerede første Gang tillod mig at gjøre gjældende for en Del af de i denne Lov omhandlede Pensioneres Bedkommende, nemlig Fyrskipperne; thi medens jeg kan indrømme, at dette for Fyrimestrenes Bedkommende ikke er fuldstændig saaa klart, maa det derimod for Fyrskippernes Bedkommende siges, at til dem stiller man i ganske særlig Grad Krav paa Arbejdsdygtighed og paa den fulde Besiddelse af legemlige og aandelige Kræfter, saaledes at man ikke kan beholde dem, naar der i den Henseende er nogensomhelst Mangel tilstede, som kan afficere deres Tjeneste, ligesom det ogsaa er vist, at selve deres Bestilling er i høj Grad virkende til, at de tidlig miste Noget af deres aandelige og legemlige Kræfter. Derfor kan jeg ikke negte, at jeg finder det beklageligt, at Udvalgets ærede Flertal, om det end ikke har villet gaa ind paa Pensionsberettigelse i det fulde Omfang, hvori det fra Regjeringens Side er foreslaaet, dog ikke ialtsald har villet gjøre en Undtagelse med Hensyn til Fyrskipperne, ligesom jeg ganske vist ogsaa med den ærede Minister maa finde det beklageligt, at man for Fyringenieurens Bedkommende, hvis Pensionsberettigelse man dog bestandig hidtil har hævdet, nu vil slaa ind paa en modsat Vej af den tidligere. Imidlertid har jeg ikke noget stort Haab om, at det paa et senere Stadium vil lykkes at bevæge det ærede Flertal til at slaa ind paa en anden Vej, og jeg kan derfor ikke sige Andet, end at jeg paaskjønner baade det Forslag, som det ærede Flertal har stillet under Nr. 3, ligesom ogsaa den velvillige Maade, hvorpaa den ærede Ordfører stillede sig til den høitærede Ministers Hensigt om at tage under Overveelse inden 3die Behandling, hvorvidt der der særlig for Fyrskippernes Bedkommende maatte være Anledning til en Forhøielse af deres Lønning for derved at sætte dem istand til selv at virke for deres Pensionering. Men jeg kan dog ikke undlade allerede nu at fremhæve, at baade den Forhøielse, som saaledes muligvis vil komme til at indtræde i deres Lønning, og ogsaa det Gode, som det ærede Flertals Forslag under Nr. 3 vil tilføre, ikke i nogen videre høj Grad vil komme de nu ansatte Personer tilgode, ialtsald ikke dem af dem, der have været ansatte i længere Tid. De maa jo nemlig antages at have en forholdsvis kortere Tjenestetid tilbage, og det, der altsaa vil kunne indvindes for dem ved Henlæggelsen af de 5 pCt., vil ikke være Noget, der kan siges at være en virkelig Betryggelse for den Tid, da de blive ujenstygte. Jeg har derfor, idet jeg iøvrigt, som sagt, paaskjønner den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører i flere Henseender stiller sig i denne Sag, ikke kunnet undlade at fremhæve, at, naar man først gennem Forslaget under Nr. 3 har erkjendt, at der her er et Forhold, som der bør hjælpes paa, saa vil man ogsaa komme til for de nu ansatte Mænds Bedkommende, forsaavidt de ikke blive saalænge i Tjenesten, at det, som paa den foreslaaede Maade